

A KETTŐS HONFOGLALÁS
A NIMRUD MONDA HÁTTERE
KIÁLT PATAK VÁRA
HONFOGLALÓ ŐSEINK KÖBE
VÉSETT HAGYATÉKA

1979

KISS—LAPOK

5, szám

BUENOS AIRES

SIN VALOR COMERCIAL

A KETTŐS HONFOGLALÁS

Tulajdonképpen semmi szándékom nem volt hozzányúlni ehhez a tételhez, hiszen Dr. László Gyula egyetemi tanár úrnak a megállapításait és bizonyítékait képezi mindaz, ami ebbe a címbe tartozik. Csupán azért szólok hozzá én is, mert megkaptam Dr. László Gyulának a legutóbbi könyvét, ami erre vonatkozik. {Magvető kiadó, Budapest, Gyorsuló idő — sorozat).

Talán először szóljunk a könyvről. Úgy néz ki ez a kis könyvecske — a maga 214 oldalacskájával — mintha olyan lenne, mint a többi, ami ebben a "Gyorsuló idő" sorozatban eddig megjelent. Amikor az ember azonban olvasni kezdi és többször átmegy az egyes részleteken, amelyek egy nagytudású szakember bölcsességével vannak tömörítve, bizony — a végére érve — azt kell megállapítani, hogy — feldolgozva azt a 131 — néhány munkát, dolgozatot, könyvet, értekezést, szakmai kiértékeléseket, melyek ebbe a kis könyvecskébe bele vannak sűrítve, akkor ebből a könyvből bizony, egy hatalmas horizontú történelmi szemlélet bontakozik ki.

A történelmi szemlélet azonban csak a végső következménye annak a sok régészeti,

embertani és nyelvészeti megállapításnak, amit László Gyula ebben a könyvében — az ellenvetéseket leszűrve — nyilvánosságra hoz.

Az én szerény véleményem az, hogy ennek a könyvnek minden oldalát külön-külön kell elővenni és az abban foglalt adatokat egy külön dolgozatban kifejteni. Ugyanis a könyv minden lapja egy-egy fontos tételt hordoz, amely a magyar ősiség megállapításához föltétlenül szükséges.

Én ebből csak egy lapot akarok kiragadni, ahol Dr. László Gyula a Szegedi Altájiszti-kai Intézet vezetőjének — Hóna-Tass professzornak — az ellenvetéseivel foglalkozik.

Róna-Tass professzor ellenvetéseiből az a végső következtetés világosodik ki, melyet a következőképpen összefoglalva talállok meg a 115. oldalon:

"Avagy nyelvünk őstörténetéről sem tudhatnánk meg semmit, ami XI. szd. előtti, mivel csak ebben a korban kezdődik meg szavaink lejegyzése?"

Hozzá fűzném még ehhez a végső Mértékér léshez Róna-Tass professzornak azt az aggályát is, mely szerint a

"XII. századi helyneveket nem lehet visszavetíteni a X. századba".

Az olvasó ebből a két idézetből már talán érzi, hogy mi a szándékom.

A valóságos magyar (és nem finn-ugor) helyneveink és törzs neveinkre vonatkozólag tehát egy tilalomfa áll kétszáz év távlatának a visszavetítésére. A hivatkozás is indokolás az, hogy az "Írásbeliségünk csak a XII. sz.-ban kezdődik."

Ezt én el is fogadom így, mert az a módszer, amit Róna-Tass és Hajdu Péter professzorok együtt követnek, ezt a logikát következteti ki — az ő szemléletük szerint.

Az én logikám viszont azt mondja, hogy "meg kell keresni azokat a XII. sz.-beli írott emlékeket, amelyekkel a Róna-Tass és Hajdu Péter professzorok által állított XII. sz.-beli magyar írásbeliség kezdődik".

Ilyen nyelvemlékeink azonban mind latinul vannak írva. Ezekből a latin szövegekből csak történelmi kiértékelések vetíthetők vissza a magyarság elejeinek idejére, helynevek vagy törzsnevek, vagy személynevek kevés volta csak akkor érvényesíthető megfelelő és erős bizonyítású formában, ha azok más — azonos hangzású, azonos nyelvbe tartozó szövegekkel nyernek kiegészítést.

Tehát én azt javasolom, hogy mielőtt a hely, szállás és törzsnevek "visszavetítésének, vagy nem visszavetítésének". lehetőségéről vitatkoznánk, keressük meg azokat a valóban magyar szövegeket, melyek az Írásbeliségünk megkezdésének idejébe sorolhatók és soro-

landók minden kétség nélkül.

Ilyen a Tihanyi apátság Alapító levelében előforduló magyar szórványok szövege, amelyről Bárczi Géza egy egész könyvet írt.

Azért említem ezeket a szövegeket, mert én ezeket nagy papírlapokra fölírva, bemutattam a 29. Orientalista Világkongresszuson Párizsban — a Sorbonne-on — a magyarul nem beszélő assziriológusoknak, akiknek nagy része szumerológus is volt.

Mikor a 3. tábla szövegét fölmutattam, az egyik hallgató (egy türelmetlen fiatal ember) közbe szólt és azt mondta:

"Mit akar maga ezekkel a szumir szövegekkel, nem értem hogy hova akar kilyukadni".

Mert úgy történt, hogy az általam papírtáblákra írt azon szövegeket, melyeket a Tihanyi apátság Alapító leveléből vettem ki és eddig a "Tihanyi apátság magyar szórványainak" nevezték, a 29. Páris-i Orientalista Világkongresszus Közel-Keleti osztályának megnyitó ülésén résztvevő szumerológusok szumir **szövegeknek nyilvánították**.

Kérdezem akkor Róna-Tass és Hajdu Péter professzor uraktól, akiknek ellenvetéseit Dr. László Gyula könyvében olvasom, hogy:

ha ezek a szumerológus szakemberek a 29. Orientalista Világkongresszuson, 3000 év **távlatába tudták** visszavetítem a Tihanyi

Apátság Alapító levelében található magyar szórványok szövegeit, akkor miféle nehézségük van nekik arra, hogy a magyar hely, szállás és törzsneveket 200 év távlatocskájából tudjuk besorolni a kettős honfoglalás bizonyítékai közé?

De ezzel már elérkeztünk egy olyan ponthoz, amit Hajdú Péter professzor úr és Róna-Tass professzor úr is már eleve visszautasít.

Ugyanis nem lehet ezeket a Tihanyi Apátság Alapító levelében irt magyar szórványokat semmiképpen sem a finn-ugor nyelvészet munkakörébe besorolni. Ezek egyszerűen szumir szövegek. Tehát ebből az a következtetés vonható le, hogy

a XII. szd.-ban a Kárpát-medencében élő nép nyelve azonos volt azzal, amit ma szumirnak nevezünk.

Én tudom, hogy ezzel az én írásom máris "rózsaszínű ábrándozónak van nyilvánítva", annak ellenére, hogy, semmi mást nem kérek, mint azt, hogy a Tihanyi Apátság Alapító levelében talált magyar szórványok szumir szövegeit is soroljuk csak be a kettős honfoglalás bizonyítékai közé, és vegyük föl a kettős honfoglalás kidolgozásának munkatervébe. És itt beszéljünk az "írásbeliségünk kezdetéről".

"írásbeliségünk" nem a latin írással kezdődik. Nem is a latin írás közé betett azon

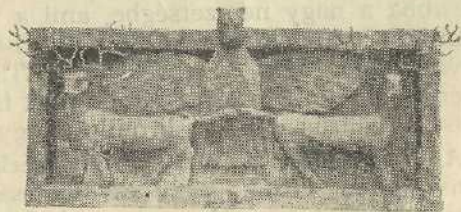
magyar szórványokkal, amelyet a magyar nyelv lelkiségét nem ismerő római keresztény írások nem tudtak latinra fordítani. A magyarságnak és a hunyságnak meg volt a maga írásbelisége, hiszen tudjuk, hogy Atillának Írnokai voltak, de ezek úgy látszik, véstek. És fára véstek. Nagyon jól tudjuk, hogy István király rendeletileg elpusztította "írásbeliségünk" bizonyítékait. De ha nem is maradt magyar rovással vésett írásbeli emlékünkhöz a honfoglalás vagy a honfoglalást megelőző vagy a kettős honfoglalás koraiból, megmaradt a nyelv, melyet a 29. Orientalista Világkongresszus magyarul nem beszélő szumerológus szakemberei "vetítettek" vissza 3000 év távlatából.

"Kettősség" tehát, ahol — Kézai szerint — a két féle népnek a nyelve úgy különbözött egymástól, mint a "szászoké meg a thüringiaiké", azt bizonyítja, hogy a "kettősségbe" tartozó nemzetségeknek a nyelve beletartozott abba a nagy nemzetségbe, ami a mezopotámiai szumir ékiratokon "KU-MAH-GAR" vagyis "NAGY HATALMAS NEMZETSÉG"-néven található. És ezért és csak ezért írhatta Taris-i Üngürüs egykori krónikása így:

"Amikor abba a tartományba érkeztek (Pannoniába), látták, hogy csodálatosan bőséges folyamai vannak, nagy számban sok gyümölcse, bő termése van ennek az országnak, és az ő nyelvükön beszélnek".

Most ha összehasonlítjuk pld. a Tihanyi apátság magyar szórványainak a nyelvét az Orkchon feliratok nyelvével, akkor valóban megtaláljuk a Kézai féle "szász és thüringiai" hasonlatnak a "Nagy-Hatalmas Nemzetség" kebelébe való tartozás nyelvészeti bizonyítékait, így a "grífesek" és az "indások" "kettőssége" is egységben található meg a "KUMAH-GAR" ősi népnél annak ellenére, hogy beszédjük "nyelvjárásai különbségeket" tartalmazott.

A grífeseknek az "ősmadara" a szumir "IM-DUGUD", ami később a szkita kincsek hatalmas sasmadara és végső fokon azonos az Álmosi származás Turul madarával. Ide csatolom tehát az ősi szumir Imdugudot, amelyet talán nem lehet elkülöníteni a Csodaszarvas mondánktól sem és "visszavetíti" a mi Csodaszarvas mondánkat 3000 év távlatába, hiszen az oroszlánfejű sas két szarvas között áll.

De talán valamiféle magyarázatot tudnak adni Hóna-Tass és Hadju Péter professzor

urak arra vonatkozólag, hogy miként kerül a magyar Csodaszarvas monda Kis-Ázsiába a katii-kitának nevezett "hettiták" mitológiájába, hiszen a Louvre-ban kifüggesztett és itt alább bemutatott kőtáblának két testvére csak úgy üldözi a csodaszarvast, mint a mi Hunor és Magyarunk.

Talán fényt derít ez a "visszavetítés" arra is, hogy "Perzsiában visszamaradt véreink" már akkor ott voltak a ma "Perzsiának" nevezett területen, amikor azt még "nem Perzsiának" hívták.

Összefoglalva tehát így ezt a csendes hozzászólást, azt szeretném a köztudatba vinni, hogy a kettős honfoglalás ténye most már valóban megköveteli azt, hogy a déli irányú származáskutatás valóban meginduljon és mentesítsük magunkat azoktól a feltevésektől és Dr. László Gyula professzor úr által nagyon helyesen "gondolom"-nak nevezett véleményektől, amelyek csökönyösen ragaszkodnak az északi származás változhatatlanságához. Ugyanis csak ez a déli irányú kutatási irány fogja azt is bebizonyítani, hogy bizony a "hun" nép nem az "onogur" szónak az etimológus változata, hiszen Rawlinson már leírta nagyon régen azt, hogy a "kusiták" Élam-jában létezett egy város, amit HUN-AR-nak neveztek. Azt már tudjuk, hogy a Kaukázusban kiástak egy várost, amelyiknek MAGYAR vagy "MAG-AR" volt a neve, így

a helynevek is bizonyítják azt a valóságot, amit a Hunor és Magyar — két egytestvér — mondánk mélységesen és kitörülhetetlenül elültetett a néphitben.

Nem tudom befejezni azonban e sorokat anélkül, hogy köszönetet ne mondjak László Gyulának azért az iszonyú nagy munkáért, amivel Összefoglalta a kettős honfoglalás tényén keresztül a valóságos magyar őstörténet igazságait.

Ez a kezdet, a program, az irányadás, a munkaterület megjelölése, amelyet minden kutatónak el kell fogadni ahhoz, hogy a magyar származás igazságát valóban, kétség-telenül megtaláljuk.

A kettős honfoglalásból való kiindulás valóban eredményekre fog vezetni és kétségtelen, cáfolhatatlan bizonyítékaival megdönti majd azokat a nyelvészeti teóriákat, amelyeknek idáig ellentmondott a régészet is, az embertan is, — mondhatjuk így — hogy maga a komolyan gyakorolt és tudományos módszerekkel dolgozó nyelvészet is. Itt arra gondolok, hogy mindazok a teóriák és nyelvészeti feltevések, amelyek nyílt ellenkezői László Gyula "Kettős Honfoglalás" c. tételének, "hipotetikusán szerkesztett és nemlétező ősnyelvhez való hasonlításra támaszkodnak". Ez viszont nem komoly nyelvtudomány. Különösképen akkor nem komoly, ha a magyar nyelvemlékekben — (A Tihanyi

apátság Alapító levelére gondolok) — léteznek olyan valóságos szövegek, amelyek azonosak a magyarul nem beszélő szakemberek által megállapított, megfejtett és szumirnak nevezett Ósnyelvvel. Ilyen tudományos valóságnak és valóban tudományos adatnak a létezését a nyelvtudomány nem hagyhatja ki. Ugyanis létezik a szumir nyelv szótárakba foglalva, és létezik egy valóban és hitelesnek elismert nyelvemlék. A kettő tehát összehasonlítható és — mint mondám — a 29. Orientalista Világkongresszus magyarul nem tudó sumerológusai már megadták az ítéletet a Tihanyi apátság magyar szövegeiről, amikor azt "szumir szövegeknek nyilvánították".

Mi — a nyugati szabadságban dolgozó kutatók — készségesen csatlakozunk Dr. László Gyula "Kettős Honfoglalás" c. megállapításainak a részleteiben való kidolgozásához, mert meggyőződésünk az, hogy ez a sarkalatos pontja, és alapköve a Kárpát-medencei, sok ezer éves magyar kontinuitás valóságának.

Amikor e sorok végére érek, kérem a Magyarok Istenét, segítsen meg minden jószándékú kutatót abban, hogy a megjelölt program szerint, egy-egy részletet gondosan, pontosan és cáfolhatatlan bizonyítékokkal körítve kidolgozzon.

Badiny Jós Ferenc

Dr. Endrey Antal:

A Nimród-Monda Háttére

Középkori krónikáink a magyarság első őséként a legendás Nimródöt jelölik meg. Nimród először Kézai Simon, Kún László udvari papja, 1282 körül írt Gesta Hungarorumában lép fel a magyar történetírásban. Kézai elmondja, hogy a vízözön után kétszázegy évvel az óriás Nimród (ki a kéziratok egy részében Ménrót néven szerepel) egész nemzetségével hozzáfogott a bábéli torony építéséhez. A nyelvzavar után Evilát földjére költözött, mely Perzsia egyik tartománya, és ott felesége, Enéh két ikerfiút szült neki, Hunoít és Magyart. Ettől a két fiútól és a szolgálatukban álló vitézekből származtak a hunok és a magyarok. Ezt a történetet több mint húsz középkori magyar krónika megismétli, sőt még egy német krónikás is átvette.

Ki volt Nimród? Neve már a Bibliában is szerepel, mint Noé legrosszab fiának, Kámnak egyik leszármazottja. A Biblia első könyve, a Genézis, ezt írja róla: "Nimród volt az első uralkodó a földön. Hatalmas vadász volt az Úr előtt, innen a mondás, "Akárcsak Nimród, hatalmas vadász az Úr előtt". Birodalmához tartozott Babel, Ereke és Akkád, valamennyi

Sinár földjén." A Genézist kb. Kr. e. 950-ben írták. Az idézett szöveg arra utal, hogy Nimród már akkor is legendás hírű személy volt, ki már kissé elmosódott a történelem homályában.

A modern történettudomány minden különösebb vizsgálat nélkül "szép mesének" nyilvánította a magyar Nimródmondát, Kézait pedig azzal vádolta meg, hogy Nimródot egyszerűen csak "kölcsonvete" az Ószövetségből, hogy a magyarságnak elfogadható bibliai Őst szerezzen.

A feltett kölcsönzésnek azonban sok akadálya van. Nimród ugyanis mint Kám leszármazottja szerepel a Bibliában, viszont a keresztény egyházatyák, kiket Kézai jól ismert, a magyarokat és a hunokat egyöntetűen Noé másik fiától, Jáfettól származtatták. Ha tehát Kézai egyszerűen a Bibliából szedte volna Nimródöt, az egyház tanítása ellen járt volna el, Kám nemzetségében keresve őst nemzetének. Ezt pedig mint katolikus pap, főként mint a király saját lelkésze, nem tehetette meg.

A Biblia arról sem tud, hogy a bábéli tornyot Nimród építette volna. Viszont az araboknak van egy ősrégi mondájuk, hogy a bábéli tornyot Nimród építette, mert megakarta látni Ábrahám Istenét. Hasonló mondák más népek közt is maradtak fenn Mezopotámiában és a Közeikeleten. Ezekről azonban Kézai nem tudhatott. Honnan került

tehát ez a motívum krónikájába?

A modern bibliatudomány azt is megállapította, hogy a Genézisben Noé leszármazottaiként szereplő személyek nem egyéneket képviselnek, hanem népeket és országokat, s hogy az ószövetségi zsidók Káin nemzetségébe azokat a népeket sorozták, melyek legveszedelmesebb ellenségeik voltak. Ezzel kapcsolatban érdekes megjegyeznünk, hogy Nimród a régi arab legendákban következetesen mint Ábrahám ellensége szerepel. Minthogy Ábrahámot az arabok épúgy ősöknek tekintették, mint a zsidók, ez a szembeállítás arra utal, hogy Nimród népe a szemita népeknek igen veszedelmes ellensége lehetett és felettük uralkodott is.

Nimródnak ez az ellenszenves beállítása a későbbi zsidó irodalomban is megmaradt és a korai keresztény egyházatyák is átvették, így pl. a "Naftali testamentuma" című apokrif zsidó irat az "istentelen Nimódról" beszél, aki a népeket Isten ellen lázadásra vezette. Szent Izidor szerint Nimród tanította a perzsákat a tűz imádatára, Szent Epifániosz pedig azt írja, hogy Nimród, "a fekete Kus fia, fedezte fel a csillagászatnak és mágiának gonosz tanait".

A fentiekből kirűnik, hogy Nimród a Kézai korában közkézen forgó egyházi irodalomban egyáltalán nem szerepelt rokonszenves személyként, akit egy tisztességes

katolikus pap nemzete számára kívánatos őznek tekintett volna. Kézai tehát nemcsak a Biblia korában divatos értelmezésével, de egész, keresztény műveltségével szállt szembe, amikor a magyarságnak Nimródtól való származását nyíltan megvallotta.

Jellemző, hogy a Képes Krónika szerzője, aki Nagy Lajos korában írt, vitába száll a Nimród-mondával, hangsúlyozva, hogy az ellentétben áll az egyházatyák tanításával, de amikor egy későbbi fejezetben az Árpád-ház családfáját sorolja fel, Almos vezért maga is Nimród egyenes leszármazottjának tünteti fel. Az Árpád-háznak tehát kellett lenni egy hivatalos családfájának, melynek elején Nimród szerepelt, s ez még bizonyára a honfoglalás korából, a kereszténység felvételét megelőző időkből származott.

Érdekes megjegyezni, hogy egy angol történész, Tawnley-Fullam, már 1911-ben felvetette a gondolatot, hogy a Nimród-mondában foglalt magyar hagyomány független a Bibliában foglalt mózesi hagyománytól. Ezt a véleményt a magyar történészek teljesen mellőzték, bár a jónevű Westminster Review-ban jelent meg.

A magyar Nimród-monda elemei tehát arra utalnak, hogy a magyarok még abban az időben kezdték el Nimródot ősöknek vallani, amikor maguk is Mezopotámia vidékén éltek és ott szemita népek felett uralkodtak.

VIHAR A VIRÁGOSKETBEN

A Magyar Népművészet gyönyörű virágait tépi a kegyetlen vihar otthon. A **nemzetköziesítés** szele akarja eltüntetni a matyóhímzést is, a buzsákit is, a népzénet is és azt a "magyar embert" is, akik ápolták a Magyar Népművészet Virágoskertjének — világszerte csodált — gyönyörűségeit.

Mialatt pedig otthon — Magyarországon — a pusztítás vihara dúl — itt Délamerikában — egymást váltják a "népzene és néptánc csoportok", akik az orosz, a lengyel, a kínai, a japán népművészet bemutatásával tanítják meg a nagyvilágot az ő kulturkincseikre.

Csak és kizárólag a MAGYAR NÉPMŰVÉSZET van halálra ítélve — de csak MAGYARORSZÁGON, mert pl. az északamerikai zsidó rendezők által világkörútra indított "Holydays on Ice" jégrevüben, kaftánban és jeruzsálemi kalappal diszitve a férfi táncosok — a nők pedig szebbnél-szebb magyarruhába öltözve táncolják — korcsolyával — a magyar népi "üvegtáncot", magyar népi zenére és a bemondó azt jelenti be, hogy **"Izraeli néptánc és népzene"**.

Igen szororú látni innen azt a "gyászmenetet", amit pl. a magyarországi "Művészet"

c. — eddig kitűnő képeslap — a 11/78. számában bemutat. . . "célirányos tevékenységnek" és "művészi nyitottságinak nevezve azokat a baltával faragott, otromba fakészítményeket, amelyben dekadencia, tudatos butítás, szellemi félrevezetési politika van benne, de művészet. . . semmi.

Nem hiszem, hogy érdekel valakit ennek a "Művészet"-nek az olvasói közül Voker Stelzmannak az a "művészete", aminek ihletét Ottó Dix: "sifilisz, félmeztelen nő", vagy a "kaszás csontváz", vagy a "kelevénnyel borított üresfejű alak" — semmiesetre sem magyar "művész" "verista képeiből" merített."

Nagyon jól tudjuk, hogy a "Művészet" válasza erre az, hogy nincs semmi "művészi érzékünk", vagy nem vagyunk elég fejlettek ahhoz, hogy a "t;mvilág kiterjesztését" felismerjük. . . hiszen mindez létezik és a "szemünk elé került dolgokat legjobban kell megközelíteni". Valóban — sokan osztják ezt a nézetet — de ezeknek azt üzenjük, hogy az embernek természetesen nemcsak arany fülbevalója — hanem ürüléke is van, de talán mégsem teszi az asztalára, hogy "jobban meg tudja közelíteni".

Viszont — láttuk a "Magyar" Textilkiállítás Aalborgban és igen resteltük a derék és természetesen (nem betegen) gondolkodó dánok előtt, hogy kiírták erre a borzalmas

és minden művészetet nélkülöző kiállításra azt, hogy "magyar".

Ugyanis a dán kritika "normális gondolkodás alapján" egyszerűen "dekadenciának és, — mondjuk csak ki így "destruktív irányúnak" minősítette ennek a kiállításnak az anyagát, amit a "Művészet" a magyar olvasóközönségnek így tálal:

"ez a kiállítás élesen rávilágított a dekoratív és az önálló textil (??) közötti szakadékra. A két pólus között elhelyezkedő művek finomabb elemzéssel elhelyezhetők volnának . . ., az új, jól megragadható alapfogalmak tisztázására törekvő művészek eltértek az alkalmazott, dekoratív textília hagyományától" . . . stb. Szóval egy ellenőrizhetetlen, nem kifejezésre törő, hanem tudatosan zavaros, kétes kifejezésű, sőt kellemetlen érzést hagyó művek nyernek dicséretet. Mert a Magyar Hagományok "magyar" művészeket teremtenek és most "nemzetköziesekre" van szükség . . . De az a baj ezzel, hogy minden más nemzet ápolja a "saját nemzetiségét", saját nemzeti művészetét és ezzel a "nemzetközieséggel", népművészti utalásnélküliséggel, folklorisztikus formakincs "nélkül" ez a "magyarnak" nevezett, lélektelen, darabos, materialista és együgyű "művészet" senkinek nem kell. Vagy talán ezért mivelik a "Magyar" dolgozó pénzén . . . ?

Nem kell sok logika ahhoz, hogy a végső

célkitűzést megállapítsuk. Minden nagyszerűen koordinálva van a Magyar Népművészet elpusztítására és ezt bizonyítja a definíció, mely azt mondja:

A NÉPMŰVÉSZEZET olyan tömegelektani jelenség, mely a városi, nemzetközi kultúrától nem befolyásolt emberekben őstermészeti pszichológiai kényszerítő erők hatása következtében és a saját archaikus társadalmi rendjük beléjük rögződött törvényeinek megfelelően — tudat alatt működik. Nem ismeri az "öncélú" művészet elvét. Megmaradásának feltétele a "tudatalattiság" — az "én"-ben feltétlenül élő "nemzeti hagyaték".

Élethamaradásához szükséges a városi kultúrától mentes állapot.

Kérdezzük az olvasótól: meg vannak-e jelenleg Magyarországn a Népművészet megmaradásához szükséges feltételek . . . ??

(Dr. H. M.)

— 0000000000000000000000000000000000 —

Lázár István

KIÁLT PATAK VÁRA

Bodroglaközben, a karcsai templom körüli régészeti ásások során előkerült emberi csontvázak, embertani vizsgálata nem várt meglepő eredményt hozott. Lázár rövid beszámolót írt az eseményről, a fenti címmel ellátott könyve (Szépirodalmi Könyvkiadó Bp. 1974) első fejezetében, melyből itt közöljük a legtöbbet mondó részleteket. Lázár elmondja, hogy a karcsai templom — stílusban és anyagban egymástól elütő — két részből áll, amiből azt lehetne következtetni, hogy az építkezés — s talán az élet is — valamilyen okból itt megszakad, — talán éppen a tatárjárás idején? S aztán így folytatja:

"Ám az antropológus, aki résztvevője volt a templom körüli ásásoknak, más véleményre jutott. És kevés helyről, kevés magyar tájegységről van módja oly alapos vizsgálódások nyomán szólnia, mint éppen erről. Szerinte a Bodroglaköz népessége — és ebben, legalábbis egyelőre, egyedülálló táj- és népszigete ez hazánkban — nemhogy a honfoglalás óta, de sokkal régebbre visszamenően: a neolitikumtól, azaz az újkőkortól folyama-

tos. Az élet itt megszakítatlan folyt, legalább ötezer éven át."

"Hogy értsük ezt? És hogy értsük azt, amit szintén ő mond: hogy a legtisztábban, a legkevésbé keveredetten a honfoglalás kori magyarságot a Bodroglaközben lehet megtalálni? — Karoson például — meséli — felejthetetlen volt látni, hogy a honfoglalók sírját a megszólaságig ugyanolyan emberek ásták ki, amilyenek a sírokban nyugodtak. Ugyanaz a csontozat, ugyanolyan alkatú koponyák. ."

"Ötezer éve folyamatos népesség — és a legtisztább honfoglalás kori magyarság? Ha itt ellentmondást vélünk, azért ne az antropológust hibáztassuk. Hanem inkább a belénk rögződött történelem — és nemzetszemléletet."

(Változatok a honfoglalásra) "Anonymusnak, Béla király (III. Béla) már nem névtelen jegyzőjének (Péter győri püspöknek) szimpompás, de azért igen megfontolt, hogy ne mondjam, opportunus történetét a magyarok bejövételéről "Verecke híres útján" látszatra mi sem igazolja jobban, mint a zempléni és a szabolcsi homok. Az eddig feltárt honfoglalás kori temetők számottevő része innen került elő."

"E temetők berajzolása a térképre mintha Árpádék útvonalát adná. A sírok egy részében talált fegyverzet és ékszerek pedig harcos és gazdag vezérekre utalnak — amilyenek-

nek új hazát hódító eleinket szívesen képeltük. Egyik-másik sír mintha csak a romantikus csataképeket, a millenniumi metszete-
ket, a Feszty-körképet hitelesítendő tárult volna fel."

"A nemesi Magyarország kedvére való képlet ez. A múlt században rendszeressé vált régészeti munka kezdetén a mellékletek nélküli vagy szegényes sírokat nem is tekintették "magyarnak"; úgy vélték: ezekben a Kárpát-medencében itt lelt s behódoltatott, vagy a már az óhazában az oltalmunk alá — magyarán; rabságunkba — került szolga-
népek fiai nyugszanak. Szlávok és effélék... Csakhogy semmiféle vezető réteg nem asszimilálhatja a bár őt szolgáló, de többséget alkotó népességet. Hanem maga veszi át annak nyelvét, és etnikailag feloldódik benne. Ha tehát ma Magyarországon magyarul beszélünk, és a nyelven túl sem nehéz finn-
ugor, türk és más eleinkkel rokon nemzeti jellemvonásokat fellelhetni, ez nem alakulhatott ki Árpád magyar "nemessége" és az alávetett szláv és egyéb népek-néptöredékek egybeolvadásából. Ugyanezt erősíti, hogy az apró földrajzi objektumok — falvak, patakok, dűlők, dombok — az Árpád-korra biztosan visszavezethető elnevezései közt nagy a magyar eredetűek aránya; márpedig a dűlők nem az úr nevezi el, hanem mindig az istenad-
ta nép."

"Míg korábban csak az erdélyi székelyek és a velük rokon dél-dunántúli göcsejiek eredetkutatása során merült fel, hogy ők esetleg megelőzték az árpádi honfoglalást, újabban felvetik, hogy az Árpád nevéhez kapcsolt, az etelközi magyarok egy részét ide sodró népvándorlási hullámnak is két ága és esetleg több szakasza lehetett. Az egyik ág az Al-Duna felől, a Kárpátok keleti és déli hágóin át került volna erre, míg a másik a Névtelen által is rögzített út: a vereckei. Ugyanakkor azt is valószínűsítik jelek, főként a hazánkban feltárt "késő avar" temetők nagyon "magyaros" leletanyaga, hogy az első "magyar" csoportok netán már a 600-as évek végén ideértek, s otthonra leltek az akkori avar uralom alatt."

"A karcsai templom régészeti feltárásakor a szentély, a volt Árpád-kori körtemplom padlószintje alatt néhány — sajnos, bolygatott — sírt találtak. Temetőnek bizonyult a kert, s a román kori oldalfal tövéből előkerült az ossarium, a csontház; a régebbi, helyszí-
kében kiforgatott sírok halottainak közös nyugvóhelye. A csontok napfényre kerülése izgatta fel a falut? Inkább az, hogy ezeket nem temették rögtön s kellő kegyelettel új sírba, hanem valamennyit papirzásokba raktak belőlük, elszállítandó."

A karcsaiak egy része háborgott. És mert azon már túl vagyunk, hogy ilyen hábor-

gásokkor kasza-kapára kelve futamítsák meg a tudomány embereit, csak susmogva terjedt a helytelenítés. És a tündéri magyarázatokra hajló népképzelet ismét mozdult egyet. Amikor az ásatás elérte a töretlen őstalajt, és ezzel véget ért, befejezéséről ez terjedt el:

Ahogy ezek az istentelenek ástak-ástak egyre lejjebb, nem tisztelve a régvoltak nyugalmát — hogy akadt falubeli, aki azért a kis keresetért nem átalott közéjük állni! de majd megveri az Isten! —, egy dobozra akadtak. Megörültek nagyon. De nem kincset leltek benne, amire áhítoztak, sem mást, hanem nagyon régi írást. Elovasták, hát ez volt rajta: «Lentebb már semmi sincsen. Ne ássatok tovább!».

"De miért volt a botránkoztatás? Miért és hova szállították el a karcsai csontokat? Az elmaradott-elzárt vidékekre jellemző burjánzó népművészet — mely mesékemondákon kívül főként hímzésekben gazdag — és a homoksírokból százával kibontott, jó megtartású csontmaradványok régóta megerősíteni látszottak, amire a táj jellege, a történeti földrajz Bodroglőképe eleve gyanút ad: a népesség hosszú időn át stabil voltát, úgy is mondhatnánk, beltenyészetét. Logikus hát, hogy a kutatás a mai antropológia teljes fegyvertárának bevetésével folytatódjék."

"Szinte bárhol is való a minta Európa népességéből, ha vérpróbát veszünk az **Rh**

faktor megoszlását nézve — az Rh faktor gyakran emlegetik napjainkban, de főként azért, mert a benne kifejeződő "vércsoport-összeférhetetlenségek" esetén nincsen vagy kevés a remény egészséges utódokra —, azt találjuk, hogy az emberek 14,6- 16%-anak vérében fordul elő az Rt- faktor. A 0,1%-os pontossággal megadott értékhatárok azt jelzik, hogy a tized % eltérés sem jelentéktelen, több egész % pedig már anomália. Nos, a bodroglői Kiszrovágyon 31%-os Rh- faktor előfordulása. Mit jelent ez? Kínában százazres, milliós sokaságban lelünk egyetlen Rh- esetet. Az ázsiai népesség lényegében Rh-. Ugyanakkor a valamikor Óeurópai népesség valószínűleg teljességében Rh- volt.

Nincs itt hely részletezni, milyen genetikai törvényszerűségekből következően számítva mondja az antropológus, hogy a talált Rh- előfordulásarán alapján a mai bodroglői népességben 10% óeurópai elem jelenlétét becsülhetjük (ami — ez nyilvánvaló — nem azonos a ma élő emberek, egyedek 10%-ával); ez az arány 500 évvel ezelőtt még 20, a honfoglalás idején pedig 30%-os lehetett.

Arra következtessünk ebből, hogy a honfoglalás során mintegy kétannyi "magyar" vagy nomád "ázsiai" érkezett e területre, mint amennyi őslakos itt élt? Vagy a betelepülőkre és az általuk életben hagyott helyeken lakókra vetítsük ki ezt az arányt? Nem.

Hiszen a honfoglalók által itt találtokról korántsem biztos, hogy valamennyi az "őseurópai" népességhez tartozott. Például a honfoglalás előtt hazánk területét tartósan uraló "avarok" maguk is antropológiailag igen vegyes társaság (ez mindenképp igaz, függetlenül attól, hogy azonosítható-e egy korai "magyar" honfoglalás népessége a "késői avarokkal"). S az Árpáddal érkezettek sem lehettek már "tisztá" ázsiaiak (akármit gondolunk a türk, a finnugor és más elemek súlyáról körükben). Inkább azt jegyezzük meg, arra figyeljünk fel, hogy Európában hasonló Rh anomáliát eddig csak néhány kis etnikai szigeten találtak; éspedig Bretagneban, vallon földön, valamit Svájc őslakosai, az ötezer éve bizonyítottan ugyanott élő rétorománok között.

Európa egyik embertani rezervátumára találtunk hát a Bodroglakban, és hogy ennek mi jelentősége lesz még történelmünk és őstörténetünk jobb megismerésében, nem tudható. A ma itt folyó embertani kutatások célját különben a demográfiai és népegészségügyi-járványtani praktikum jellemzi, és nem a "fajkutatás". Elsősorban a bizonyos betegségek (malária stb.) iránti rezisztenciát, valamint a párválasztási szokások és a termékenység alakulását vizsgálják a határozott endogámia (szűk körön belüli házasodás) körülményei közt. S mindaz, ami a fentebbi

antropológiai következtetésekre vezetett — és ami még erősen hipotetikus, vitatott —, a más főcélú szerológiai ellenzéseknek csak mellékterméke.

E "melléktermék" mégis ablakot nyit az ember, közvetlenül pedig a magyar nép múltjára. Mert a talán ötezer év óta folyamatos élet, az egyenes leszármazás észlelésével még nincs "itt a pózna vége". Egy csak újabban vizsgált vérfehérje-faktor bodroglaki jelenléte talán még mélyebbre ad betekintést. E faktor eddig csupán az emberiség valószínű bölcsője körüli helyekről, Afrikából, valamint egy rég kihalt nép szicíliai temetőjéből mutatták ki.

Hogy az ember hogyan népesítette be a Földet, ezt még számos feltáratlan vagy sokféleképp értelmezhető tényező rejti. A különböző embercsoportok térben és időben csak részben határolhatók el, és annál több a kétely korukat, elterjedtségüket, egymáshoz való viszonyukat, a fejlődésben játszott szerepüket tekintve, minél távolabb hatolunk az időbe.

Milyen természeti körülmények között talált itt megélhetést az ember a múltban? Mi tette lehetővé vagy szükségessé, hogy olyan emberek, akik bizonytalannal nem voltak semmiféle felsőbb hatalom eleve elrendelése szerint maguknak élésre, befelé forduló párválasztásra és életmódra szánva, ezt a kü-

lönálló, ezt a rezervációéletet alakították ki és őrizték évszázadokon, évezredekken át?"

(Lázár István 1933-ban született, Sárospatakon. Hosszabb ideig dolgozott a Köznevelésnél, tíz éve (1974) a Valóság munkatársa. Megemlíti, hogy a bodrogi ásatásoknak nem "fajkutatás" a céljuk, írásában is mintha ezt akarná kerülni, de ha gondosan olvasuk mondanivalóját úgytűnik, mintha lelkesedését nem mindig tudná a szigorú tárgyilagosság határai közé szorítani. Magunk részéről csak annyit kívánunk hozzáfűzni, hogy ha hazai tudósainknak megadatna a lehetőség, a Kárpát-medence tüzetes feltárására, úgy eredetünk és őshazánk kérdése rövidesen tisztázódna. Addigis, Bodrogköz ősnépe egy mozaik a "A KÁRPÁT-MEDENCE A MAGYAROK ŐSHAZÁJA" elméletünkben.

VALLÁS és TUDOMÁNY

Amint a sumir vallás ismertetéséhez kezd valaki, rögtön akadnak ellenkezők, akik így tagadnak:

"a vallásnak semmi köze nincs a tudományhoz."

Ha ezt igaznak fogadnánk is el, akkoris 100%-ig áll, hogy

"a tudománynak köze van a **vallásokhoz**"...
- hiszen csakis a "tudomány" segítségével kereshetjük az Igazságot a vallásokban.

HONFOGLALÓ ŐSEINK KŐBE VÉSETT HAGYATÉKA

I. István apjának — a csak "fejedelemnek" nevezett — Géza Nagykirályunk korában, Szatmár megyének központja SÁRVÁR volt éppen azért, mert ott valóban létezett egy sárból (földből) készített, erős sárvár, minden bizonnyal jóval Géza előtti, avar-kori eredettel.

Árpád népe épített ide, azonnal a honfoglalás után, egy kőtemplomot Szent Péter tiszteletére. Ennek a templomnak a párkánydiszéből való az itt bemutatott kőtöredék.

Faragott lapján a párkány alatt ívesen hajló palmettadísz — pálmalevél-ábrázolás — látható, ezt alul negyvenöt fokos szögben hármasszalagköteg metszi, s arra — a pálmalevél aljától balra — egy négykarmú madárlábat utánzó minta támaszkodik. A szalagkötet alatt egyébként újabb, ellentétes irányú palmettadísz következett.

Ez a faragvány más fennmaradt palmettas kőveinkkel együtt fontos műhelykapcsolatokra utal. Így leveleinek kidolgozása egyezik két — a régi Szerem megyebeli Dombórol származó — oszlopfejele palmettadíszének három felső levelével. Ezenkívül hasonlóság fűzi a tihanyi és egy veszprémi oszlopfejnek

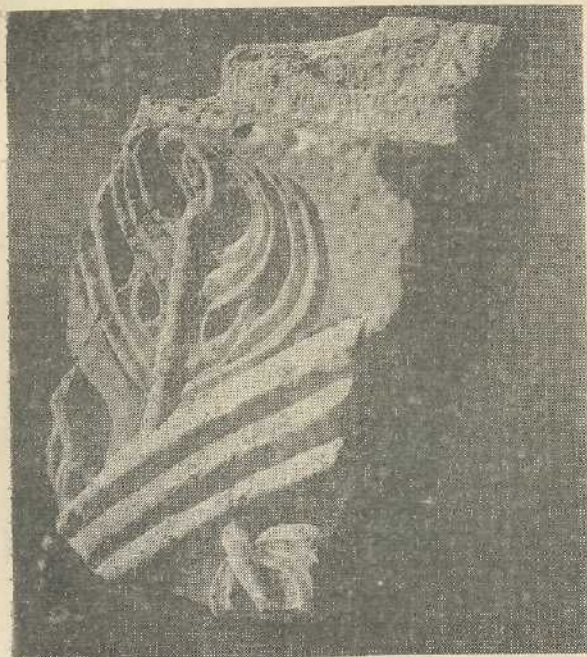
a palmettaábrázolásához is.

Érdekes nyomra vezethet bennünket a pálmalevél mellett levő négykarmos madárláb — egy nagyobb ábrázolásnak a részlete. A honfoglaláskori korongokon leggyakrabban felbukkanó állatábrázolásnak, egy sasnak a töredéke.

Múlt számunkban közöltük teljes egészében ezt a — Honfoglaló őseinknél lépten-nyomon ábrázolt — "sasmadarat" a Rákamazi Ezüstkorong szárnyásával, melyet nyugodtan nevezhetünk TURUL-MADÁR-nak is.

Árpád Papkirályunk apjának — ÁLMOS (GAL-MAH-US) -nak eredetmondájához is szorosan odatartozik ez a "sasmadár-féle", égből alászálló csodaállat, mely a királyi gyermek égből való származásának éppen olyan mitikus és titkos isten-alakja, mint a görög mitológia Hattyú-Zeus-a.

Tudjuk jól, hogy a sumirnak nevezett MAH-GAR népnél már sok-ezer éve élt ugyanez a hiedelem, mint vallási tartalom. A SZÜZANYA-INNANA hatalmas, égi madara az IM-DUGUD-HU, mely a roskadásig kifáradt NAP-FIÁT, a Csodaszarvas képében ábrázolt elgyengült NAPOT, emeli — mint TURULLU — azaz visszatért fényerő — a sötétség hónából a Napfényre. Miután Árpád Papkirályunk a TURUL nemzedéke, éppen úgy, mint apja ÁLMOS is — az ősi MAH-GAR hagyománynak vallásos kegyelettel

történi ápolása teljesen érthető a Péteri Jézushitű templomok szimbolizmusában.

A szallagfonattal elválasztott és több palmettával diszitett felület a Honfoglaló Árpádi Néptől származó fémművesség igen sok emléken — kardokon, korongokon, tarsolylemezen is — megtalálható. Ezek a formaelemek mind azt bizonyítják, hogy az összes I. István

előtti magyar művészi alkotások az ősi hitvilág kifejezői és őrzői . . . Egyben az ősi sumir-mah-gar hagyomány átöröklését is fényesen jelző nyomok.

Az utókor régészeti szabályaként rögzíthetjük tehát azt a felfedezést, hogy

1.) azok a templomaink, melyekben ezeket a hagyomány-átöröklő kőfaragó-művészeti motívumokat találjuk, mind a Péteri Jézus-Hitű Magyar Egyház építményei.

2.) Ezeknek a római egyházba való besorolása után s a későbbben — már a római hit részére-épített templomokba is bevitte — a hagyományokat hiven őrző — kőfaragó-magyar művészetünk ugyanezeket a — most már hagyományt átmentő — ábrázolásokat.

A római hitet erőszakolhatták, a magyar művészei azonban — némán ugyan, de biztosan és maradandóan őrizte meg, a mai napig, az ősi származás és az ősi hit szimbolizmusát.

Hecho el depósito que establece la Ley 11.723

Libro de Edición Argentina

Se terminó de imprimir el día 10 de enero de 1979 en la Imprenta HELVETIA, Vicente López?, 883, Quilmes - Prov. de Buenos Aires.